

คำจารึก

๑ ที่ ๗ คือมฤติตุกามยตาญาณ^(๑) พิจารณาจะเปลื้องตนให้พ้นจากสังขาร มีความอุปมาเหมือนปลาอันติดอยู่ในแห คิดจะเปลื้องตนให้พ้นจากแห มิฉะนั้นเหมือนคนอันติดอยู่ในปากงู คิดจะใคร่พ้นจากปากงู มิฉะนั้นเหมือนไก่ป่าอันขังไว้ในกรง คิดจะใคร่พ้นจากกรงเหมือนเนื้ออันติดบ่วง คิดจะใคร่พ้นจากบ่วง เหมือนงูอันหมองจับได้ คิดจะใคร่พ้นจากเงื้อมมือหมอง เหมือนช้างอันติดอยู่ในหล่ม คิดจะใคร่รื้อตนให้พ้นจากหล่ม เหมือนพญานาคอันอยู่ในปากพญาครุฑ คิดจะใคร่พ้นจากปากครุฑ เหมือนพระจันทร์อันอยู่ในปากราหู อันนี้มีฉันใด มฤติตุกามยตาญาณก็พิจารณาจะเปลื้องตนให้พ้นจากสังขารธรรมมีอุปมัยดังนั้น ฯ^(๒)